

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr 20.

17de mai 1896.

22de aarg.

3 fare.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Tredje aargang.

20. leste.

Den fjerde bøn.

ABC-klassen: Giv os idag vort daglige brød!

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Luthers forklaring.

Forklaring-klassen: Samme som ovenfor, 1 Mos. 3, 19 (Sp. 465) og Ordsp. 30: "Armod og rigdom give du mig ikke! Lad mig æde mit beskaffede brød!"

P i n k.

"Giv!" (Enken i Sarepta, Bbh. 41; Jesus bespiser de 5000, Bbh. 79).

— En herre i Bombay, en stor bh i Indien, had engang en kristen eneboer, som han ofte hadde seet sidde bedende under sit kokusnøddetræ, om, at han ogsaa maatte bede for ham. Eneboeren vilde gjerne opfylde denne hans begjæring; men han vilde dog først gjerne høre, hvad den fremmede herre ønskede, at han skulde bede om for ham. Men da eneboeren hadde tænkt sig lidt om, sagde han: "Jeg har ofte seet Dem, min herre, og De synes at have god helbred og være i besiddelse af alt, som kan gjøre livet skjont og lykkeligt; derfor er det vel bedst, at jeg beder om, at De ogsaa maa faa et taknemmeligt hjerte."

— En fornem herre spurgte konsistorialraad Woltersdorf, om det var passende at holde bordbøn ogsaa i et stort selskab. Woltersdorf svarte: "Det ved jeg ikke; men jeg husker, at jeg engang hos en bonde i Pommern saa et billede, der forestillede en osse og et æsel ved krybben med denne understrift:

"Hvo uden bøn til bordet gaar
Dg uden bøn igjen opstaar,
Han er osse og æsel lig
Dg har et del i himmerig."

"Os" og "vort". (Den rige mand, Bbh. 70).

— Den bekjendte Woltersdorf, prest i Berlin, var meget forarget over folk, der gjerne vilde lægge sig paa ladsiden og ikke vilde arbejde. En saadan faldt broder, der pleiede at gaa omkring

og lade sig beberte af kristelige venner, fik saaledes engang føle hans vræde. Han var nemlig ogsaa kommen til prestens hus en dag og blev der huden til at spise; men efter maaltidet gik presten, saaledes som han pleiede, ind i sit vedskur og begyndte at sage ved. Den anden maatte trods sin stømme og sine sukke arbejde med. Efter en stunds forløb sagde Woltersdorf: "Hvis nu denne maade at leve paa behager dig, saa kan du daglig komme igjen." Men manden udeblev; han havde faaet nok af denne gæstefrihed.

"Sdag" og "daglige". (Manna, Bbh. 27; Den rige bonde, Bbh. 66).

— Hvorfor gav ikke Gud Israels børn i ørtenen et saa stort forraad af manna, at de hadde nok for et helt aar? En gammel jødisf rabbi svarte herpaa: "Der var engang en konge, som gav sin søn en aarlig sum penge. Pengesummen var saaledes fastsat, at sønnen af den skulde have nok for et helt aar. Lidt efter lidt drog sønnen sig mere og mere tilbage fra faderen, og tilsidst saa han ham kun den dag, han skulde have sine penge. Da greb faderen sagen an paa en anden maade. Han bestemte, at sønnen skulde komme hver morgen og have de penge, han skulde bruge om dagen. Saa gjorde ogsaa Gud med Israels folk. Saa gjør han med alle, som han elsker. Han holder dem knapt, forat de hver dag skal søge hans ansigt."

— En from prest i England tænkte meget paa disse Herrens ord: "Salige er de sagtmødige; thi de skal arve jorden". Han kjendte mange sagtmødige kristne, som hadde saa lidt af jordiske goder, mens han baade nær og fjern saa mange ugudelige mennesker, som levede hver dag herlig og i glæde. Selv troede han ogsaa at kunne regnes blandt de sagtmødige, og han havde dog netop saa meget, at han med kone og børn kunde leve helt tarvelig, mens han syntes, at mange af hans embedsbrødre levede i overskud. — En dag gaar han henad landeveien, idet han grubler over den modsigelse, han syntes der var mellem hin Herrens forjættelse og hans daglige erfaring. Da hører han bøn og glad taksigelse fra en hytte nærved. Nysgjerrig erfarer at vide, hvem den lykkelige var, skynder han sig hen til hytten, og gjennem vinduet ser han en fattig kone sidde ved bordet for at holde maaltid. Hendes hele forraad er et krus vand og et stykke brød. Hendes øine og hænder er opløste mod himmelen, og han kommer just tidsnok for at høre hende slutte bordbøn med disse ord: "Alt, alt dette giver du mig, du gode Gud, og desuden min dyrebare Frelser, Jesus Kristus!" De ord traf. Hurtig vender han sig fra vinduet; skamrødme bedækker hans ansigt; men i hans sjæl blev der lyst. Han saa nu, hvad han manglede: nøjsomhed og hdmtyghed.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

20: Lesson.

THE FOURTH PETITION.

ABC Class: Give us this day our daily bread.

Catechism Class: Same as above, and Luther's Explanation.

Explanation Class: Same as above, Gen. 3, 19 (Qu. 465), and Prov. 30, 8: Give me neither poverty nor riches; feed me with the food that is needful for me.

SUGGESTIONS.

— This petition commences what has been called "the second table" of the Lords Prayer. The first says, "Thy name," "Thy kingdom," "Thy will," the second says, "Give us," "forgive us," "lead us," "deliver us." This is the true order—first God and his glory, secondly man and his interests.

— After things heavenly, things earthly.

— Christianity, like Jacob's ladder, is set upon the earth, though the top of it reaches to heaven.

— Though we are spirits we have bodies.

— Were we to pray this petition alone, our praying would be as material as the howling of the young lions or the raven's cry. Were we to offer only the other petitions without this, our prayer might become fantastic and impractical—the prayers of dreamers, not the prayers of real human life.

— Out of seven petitions only one for earthly things.

— Each word in this petition contains a lesson:

1. Give, a lesson of dependence.
2. Bread, a lesson of contentment.
3. Our, a lesson of industry.
4. To-day, a lesson against care.
5. Daily, a lesson of trust.
6. Us, a lesson of love.

— The simplest and easiest, though it seems at first, of all the petitions, perhaps this one about our daily bread is one that we least frequently present in the true spirit.

"Give" (The widow of Zarephath, B. H. 41; Jesus feeds the 5000, B. H. 79).

— We say "give," because even when the bread is given and the water sure, we thereby daily remind ourselves whence it comes.

— Few think what a miracle of God the matter of daily bread is. An eastern story relates that a boy challenged his teacher to prove the existence of God. The teacher took a large vessel, filled it with earth and deposited in it a ker-

nal, and bade the boy watch. Suddenly a green shoot appeared; the stem put forth leaves and branches; it filled the apartment. It then budded and blossomed, and golden fruit appeared. And in the space of an hour there stood a tree in the place of the little seed. The youth, overcome with amazement, exclaimed, "Now I know there is a God, for I have seen his power." The teacher said to him, "Simple child, do you only now believe? Does not the same thing take place in innumerable instances year after year, only by a slower process? But is it less marvelous on that account?"

— Ungrateful men are like swine, which ravin upon the acorns, but look not up to the oak whence they drop.

— St. Francis of Assisi, once sitting down with a companion to eat his poor meal from a table of natural rock beside a gushing fountain, kept exclaiming again and again, "We are not worthy of such a treasure." "How can you talk of a treasure," grumbled his companion, "when poverty is so hard upon us?" "What we have is our treasure," answered Francis, "and this table is to me rich and precious, where nothing has been prepared by the works of man, but all given by the hand of God."

"U s" and "o u r." (Dives, B. H. 70).

— "A noble heart," says a great English teacher, "will disdain to subsist, like a drone, on the honey gained by other's industry; or, like vermin, to filch its food from the public granary; or, like a shark, to prey on the lesser fry; but will, one way or the other, earn his subsistence, for he that doth not earn can hardly own his bread. When we say, 'Give us our bread,' we pray, even in that one word, that we may live lives of happy industry and honest aim."

"This day," and "daily." (Manna, B. H. 27; The rich man, B. H. 66).

— St. Cuthbert was often in great poverty and pinched for food. "Never did man die of hunger who served God faithfully," he would say, when night-fall found him and his companions supperless in the waste. "Look at the eagle overhead! God can feed us through him, if he will!" and once, at least, he owed his meal to a large fish that the scared bird let fall.

"Bread" (The draught of fish, B. H. 60).

— Bread, the staff of life, adapts itself to the wants of the infant and to the man of three-score and ten.

— Life is to be cherished as a sacred thing; health is to be cared for as a precious gift; for in our Lord's Prayer we are instructed to say, "Give us daily bread."

— A Christian preacher, in asking a blessing on a meal consisting of herring and a few potatoes, said, "Lord, we thank thee, that thou hast ransacked sea and land to find food for thy children!"

3 Isoburnt.

Søster er syg.

Den gamle raringen.

(Fortsættelse.)

Det var ikke tre dage, siden Ella var kommen til ham; men det syntes ham næsten at være ligesaa mange aar, og han vilde ikke for nogen pris have givet slip paa hende. Vistnok tænkte han undertiden med stille angst paa, hvorledes han skulde faa det nødvendige til begge. Vilde hans indtægter være nok til baade ham og barnet? Men han søgte stadig at jage saadanne tanker væk igjen saa hurtig som muligt.

Næste morgen skimmede atter solen klart ind gennem vinduet. Karlét gik straks ned til den plads, hvor kunstnerne havde havt sin bod; denne var nu forsvundet, men han fik øie paa Strobel, der hjalp til at tage ned en anden bod. Karlét listede sig hen i nærheden af mændene og hørte, hvorledes de talte sammen om sin snarlige afreise.

Da talen kom ind paa Skarp, fik Strobel's ansigt et vredt udtryk. Zuld af harme fortalte han, hvorledes Skarp om natten var reist med alle selskabets eiendele, skjønt han kort forud havde lovet at dele dyrene med ham.

„Han har taget det altsammen“, sagde han med taarer i øinene og en stemme, som skjald af forbittelser, „og saa min kjære abekat, som jeg har havt nu i ti aar; det er især den, som jeg saa nødig vilde stilles fra. Spring har ogsaa mistet, hvad han skulde have; men det er mig en fuldstændig ligegyldig sag; jeg har aldrig kunnet lide det raa menneske, og jeg skal slet ikke misunde selskabet i den store bod, at de har faaet ham med sig. De reiste aften imorges.“

Karlét kastede et blik henover pladsen og saa nu, at ogsaa den store bod var forsvundet. Fornøjet skyndte han sig hjem med denne glædelige efterretning. Ella jublede høit, da hun hørte, at hun ikke længere behøvede at frygte for sine plageaander, og skyndte sig at faa de nye klæder paa for at ledsage den gamle paa hans vandring gennem byen. Paulines kjole var altfor lang og vid for hendes magre skikkelse, men god og varm var den; ogsaa skoerne var for store for Ella, og dog vilde hun tusende gange hellere have dem paa end de røde støvler, hun hidtil havde benyttet.

Da hun var færdig med sin paaklædning, gik hun stolt frem og tilbage i værelset, hun holdt hænderne i kjolelommerne og syntes vist, at hun var sin som en liden frølen.

Endelig var ogsaa Karlét færdig og aabnede døren. Som en liden fugl, der slipper ud af buret, hoppede Ella over tærskelen og sprang syngende nedad trapperne, som hun syntes, der aldrig blev nogen ende paa. Derefter lagde hun sin lille haand i den gamles og trippede fornøjet ved siden af ham, dog saaledes at hun tog tre skridt for hvert af den gamles, og med sin barnestemme stemte hun i Karléts sang, naar han indbød børnene til at komme og kjøbe.

Med forundring betragtede folk de to. Alle, som kjendte Karlét, standsede, saa forbausset paa barnet, kjøbte en mølle og kom samtidig med et nysgjerrigt spørgsmaal til den gamle. Med et yndigt buk pleiede hver gang Ella at række kjøberens en mølle og tage imod pengene og venlig svare: „Tak, min herre! — Mange tak, min dame!“

Paa denne maade maatte Karlét stanse utallige gange, førend han naaede torvet, som var maalet for hans vandring. Og da han var næsten fremme, satte han sig med den lille ned paa en trap for at tælle sine indtægter. Aldrig havde han nogengang tjent saa godt som denne dag.

„Jeg behøver vist ikke at have nogen bekymring“, sagde han til sig selv, „den lille skaffer mig flere indtægter end udgifter. Ja, ja, gamle Karlét, vær ikke bange! Den sag ordner sig nok!“

12. Kapitel.

Madam Robert.

Da Karlét var færdig med at tælle sine penge, tog han den lille i haanden og gik hen paa torvet med hende.

Her kunde han altid være sikker paa gode indtægter. Bondekonerne, som her solgte sine varer, vilde gjerne have med hjem en liden ting, som de kunde forære sine børn, og var glade ved for en billig penge at faa kjøbt en af Karléts møller. Børn rundt om i landdistriktet kjendte dette smukke legestøi, og naar deres vindmølle gik i stykker, vidste de, at deres mor næste torvdrag vilde kjøbe en ny til dem. Saaledes var torvet en uudtømmelig kilde til gode indtægter for den gamle.

Da Karlet kom hen til det sted, hvor bondekonene sad, raabte en livlig om end ikke længere ungdommelig stemme imod ham:

„God morgen, gamle Karlet. Vil De ikke komme hid? Har De kanske glemt Deres gamle venner?“

Karlet saa til den kant, hvorfra ordene kom, og gik straks hen til konen.

„Er De endelig her igjen, madam Robert? Nu er det fjorten dage, siden jeg har seet Dem.“

„Ja, jeg har ikke været rigtig frisk“, sagde konen, „men nu er jeg bedre igjen. — Men hvorledes har De faaet fat i denne lille pige?“

„Jeg har fundet hende paa gaden udenfor det hus hvor jeg bor.“

„Men det maa De endelig fortælle mig om!“ Saa skal jeg kjøbe et helt dusin møbler af Dem til erstatning for den tid, De forsømmer.“

Karlet fulgte gjerne den opfordring; med forbauselse hørte madam Robert paa hans fortælling og afbrød den med gjentagne forundringsudbrud. Da han fortalte, hvorledes den lille havde vasket vinduerne og hjulpet ham med hans arbeide, tog hun to deilige æbler af sin kurv og gav dem til barnet. Fornøjet tog Ella en bid af det ene, men skal det andet i sin lomme og sagde: „Det skal gamle Karlet have!“

Madam Robert blev saa rørt herover, at hun tog den lille paa sit fang, slog armene om hende og kunde ikke blive træt af at høre den gamle fortælle om det kjære barn. Det var en godhjertet kone og Karlets fortælling fyldte hendes øine med taarer. Den gamle lagde merke til det dybe indtryk, som hans fortælling havde gjort, og skyndte sig med at raadsføre sig med hende angaaende lille Ella.

„Og hvad mener De nu, at jeg skal gjøre med den lille?“

„Hvad De skal gjøre med hende? De vil da vel ikke atter sætte den stakkars lille ting ud paa gaden eller bringe hende tilbage til kunstnerne igjen? De kan vel ikke gjøre andet end beholde hende?“

„Det har ogsaa jeg tænkt“, svarte den gamle, „men jeg ved ikke, om hun vil komme til at like sig hos mig i længden; jeg er ikke vant til at omgaaes saadanne smaa; jeg har jo aldrig haft hverken kone eller børn.“

„Hvad gjør det? Jeg har heller ikke selv havt børn; men derfor har jeg dog lige godt kunnet opdrage min afdøde broders stakkars forældreløse smaa“, svarte madam Robert. „De maa beholde den søde lille ting, og skulde De nogenstinde behøve raad eller hjælp, saa ved De jo, at madam Robert gjerne vil være til tjeneste, hvis hun kan. — Naar jeg har solgt mine varer skal jeg gjerne komme indom Dem og sige Dem, hvad barnet trænger enten af den ene eller anden slag. Vil De, jeg skal gjøre det?“

Med taknemmeligt hjerte modtog Karlet den brave bondekones tilbud om hjælp og følte sig nu befriet fra al sorg i saa henseende. De omkostninger, som Ella vilde bringe ham, havde nemlig nu ikke længere voldt ham nogen bekymring, men desto mere hvorledes han skulde stille for hende; men nu var hans hjerte ogsaa lettet fra denne byrde; thi naar madam Robert tog sig af hans lille pleiedatter, vidste han, at hun var i gode hænder.

Mens de to talte sammen, havde Ella sprunget omkring mellem borde og kurve og havde samlet op nogle store vingefjer, som madam Robert netop havde plukket af en høne. Hun ordnede dem forsigtig, strøg dem glatte og ledte derpaa efter en hysking, hvormed hun kunde fæste fjærene til en stof. Madam Robert lagde merke til barnet og spurgte:

„Hvad er det, du gjør der, barnet mit?“

„Jeg vilde gjerne have en liden kost til at støve paa vort værelset med“, var svaret.

Bondekonen lo.

„Hvilken omsorgsfuld liden husmor du er! Kom, her skal du saa en hysking. Jeg skal binde for dig. Rei se, hvilken smuk liden kost det er! Ja, tag den nu og sei godt med den, naar du kommer hjem. — Men nu vil jeg rigtig gjøre dig et godt forslag. Du skal saa alle de store fjær af mine høns, og du kan gjøre koste af dem. Og kostene kan du sælge i husene; du vil altid tjene nogle cents paa den maade.“

„Saa kan ogsaa jeg tjene lidt!“ jublede Ella frydefuld. „Det var herligt.“

„Hende kan jeg like“, hviskede madam Robert til den gamle. „Ja det er et barn, som De maa beholde; hun er jo rent en liden perle.“

(Fortsættes.)

I fare.

(Med billede.)

"Fingal" hed Eivind Rabes hund. Den var hans bedste kamerat; han havde havt den, siden den var liden hvalp, og var hvert aar blevet gladere i den. Fingal var hans ledsager i skov og mark i fristundene; den laa ved hans fødder og sov, naar han læste, og foran hans seng om natten.

Derfor er det let at forstaa, at han blev ræd, da han faar se "Fingal" inde paa jernbanelinjen, og toget komme brusende ikke langt borte. Han raabte paa den; men det hjalp ikke. Hvad var veien med Fingal? Den pleiede ellers at være saa lydlig. Saa springer han selv hen for at jage den bort; men Fingal springer videre henover mellem skinnerne. "Saa dum den var!" sagde Eivind til sig selv. Men Eivind var ikke stort klogere, naar han kunde finde paa at springe efter den, naar toget var saa nær. Hans far og mor vilde vist været blevne meget forstrækkede, hvis de havde seet ham.

Nu er toget lige i nærheden; det piber og striger og bremses. Og i sidste øieblik kom Eivind væk — det var bare, saavidt han kom undaf, og han enden fulgte efter ham. Det var heldigt, at det gik, som det gik. Det kunde være blevet en sørgelig historie.

Søster er syg.

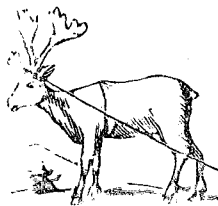
(Med billede.)

Søster er syg! Den kjære elskede søster! Hvor det smerter den trofaste broder! Med hvilken angst tænker han ikke tilbage paa den sunde nat, da feberens glød brændte paa hendes kind, og hun streg og talte i vildelse! Nu ligger hun der træt og mat. Far er ude paa arbejde, og mor har lagt sig til at sove lidt; hun har ikke faaet søvn paa sinene den hele nat og kan vel trænge det! Broderen skal sidde hos søsteren; hun maa ikke være alene. Hun ligger der saa stille; i armen har hun den smukke dukke, som hun igaar fik af den snilde dame, som var oppe for at se til hende, hun som ogsaa havde mad og deilig fast med til hende. Hvor glad Karl er i den kjære sygel! Tænk, om hun skulde dø! Tanken derpaa fylder ham med usigelig skræk. Han knæler ned i det stille kammer og beder til den himmelske fader, at han endelig maa faa lov til at beholde sin kjære søster, at Gud endelig maa lade hende blive frisk igjen, atter lade hende springe fornøiet om med ham og juble og være fornøiet som i gamle dage.

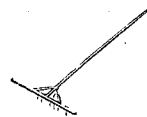
Opløsning paa billedgaade i nr. 18.

"Stol et paa gaderygter."

Billedgaade.

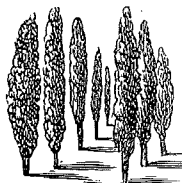

sk

T
r
s

Nils

v

ne